

Sygn. akt III KO 112/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2015 r.
zażalenia **A. W.**

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt
III KO 112/15

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 marca
2012 r., sygn. akt II AKa 37/12, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w
Toruniu z dnia 30 czerwca 2011 r., sygn. akt II K 166/09, wobec jego
oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 6 października 2015 r. do Sądu Najwyższego został przez skazanego
A. W. skierowany wniosek o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt II K
166/09 z uwagi na pojawienie się nowych faktów i dowodów nieznanymi przedtem
rozstrzygającym sądom. We wniosku skazany także zażądał wyznaczeni mu
obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie
postępowania.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II KO 112/15, opierając się na art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na to postanowienie zażalenie złożył A. W. nie zgadzając się z jego treścią.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie A. W. i podniesione w nim argumenty nie zasługują na uwzględnienie. Skazany nie przedstawił żadnych racjonalnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżoną decyzję Sądu Najwyższego.

Wywody Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu postanowienia są rzeczowe i przekonywające w zakresie, w jakim dowodzą, iż w przedmiotowej sprawie wystąpiły okoliczności uprawniające do skorzystania z treści art. 545 § 3 k.p.k. Zważywszy, że w zażaleniu nie podjęto rzeczowej polemiki tak z decyzją jak i argumentacją tego Sądu, podkreślić jeszcze raz należy, że zgodnie z § 3 tego przepisu *Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność (...).*

Stwierdzić należy, że wniosek o wznowienie postępowania złożony przez skazanego, wprawdzie nie zasadza się na okolicznościach, uprzednio podnoszonych i rozważonych w zakończonym już postępowaniu wznowieniowym, tym niemniej – jak słusznie wskazano w postanowieniu – ów przepis nie dotyczy li tylko przykładowo wymienionych w nim okoliczności, ale także traktuje o podniesionych powodach wznowienia, co do których, już na pierwszy rzut oka można stwierdzić o ich oczywistej bezzasadności. Taka sytuacja wystąpiła też w rozpoznawanej sprawie.

Skazany w złożonym wniosku odwołał się, bowiem do uzasadnień orzeczeń zapadłych w sprawach cywilnych, których przedmiotem było wytoczone przez niego przeciwko wydawcy G. powództwo związane z zamieszczonymi artykułami o dotyczącej go sprawie karnej. Zdaniem skazanego, pomimo oddalenia jego powództwa, zarówno w uzasadnieniu Sądu jak i pisemnych motywach wyroku, zawarte zostały stwierdzenia o „osądzeniu i skazaniu powoda przez G.”.

Bezspornym jest, że podnoszona przez A. W. okoliczność publikacji prasowych nie stanowiła nowego faktu i dowodu świadczącego, że nie popełniono czynu lub czyn nie stanowi przestępstwa, co więcej treść tychże publikacji, nie stanowiła i stanowić nie mogła ustaleń faktycznych w sprawie karnej dotyczącej A.W. Sądy rozstrzygające w przedmiotowej sprawie orzekały na podstawie zgromadzonych i ocenionych dowodów, nie zaś na podstawie artykułów prasowych zamieszczanych w [...]. Jak prawidłowo skonstatował Sąd Najwyższy w zaskarżonym orzeczeniu, nie istniały żadne racje tak natury faktycznej jak i prawnej, pozwalające przełożyć wymowę artykułów prasowych, będących wyrazem poglądów ich autorów, na prawidłowość wydanych w odniesieniu do skazanego orzeczeń skazujących.

Przytoczone powyżej wywody i zapatrywania legły u podstaw wydania zaskarżonej zażaleniem decyzji. Sąd Najwyższy w składzie obecnym podziela tę argumentację, uznając ją za w pełni prawidłową i racjonalną. Dodać należy, że na akceptację zasługują także wywody tego Sądu dotyczące złożonego przez skazanego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.